

къдѣ-то имъ е воля. И спорѣдъ това благородно свойство Милошево, жени-тѣ турски вече не сж знаели какъ да го хвалятъ. Тѣ като ся видѣхъ свободны и помѣжду свои-тѣ Турцы, прекорявахъ всѣкакъ Турцы-тѣ, что тѣй безчеловѣчно съ заробены-тѣ Сърбы струвать, и думали сж имъ: „Сърбска-та е вѣра една отъ най-правы-тѣ, и Богъ трѣба да ги защитява. Сърби-тѣ ны заробихъ и ниединъ недокачи наше-то цѣломудрие, нъ сж ся грижили заради насъ братски, и челоуѣчно ны проводихъ на долове-тѣ ни. А вы струвате най-голъмы безчинія на сърбски-тѣ жены, кои-то паднахъ само въ ваши-тѣ рѣцѣ, и карате ваше-то бездѣлие и безбожие чакъ до тамъ, че безчестите не само жены-тѣ и дѣвицы-тѣ нъ и дѣца-та и стары-тѣ бабы, кои-то ся едвамъ мѣстытъ.“

На това известие побѣгнахъ Турцы-тѣ, кои-то бѣхъ ся обкопали въ Крагуевецъ, чрезъ кое-то една голѣма часть отъ Сърбиѣ ся очисти отъ Турцы-тѣ. Но при всичко това имахъ ти още нѣколко обкопы, кои-то имъ давахъ още една голѣма надежда. Единъ такавъ най-якъ обкопъ отъ всички-тѣ бѣше оня, что бѣше въ Пожаревецъ направенъ. И истина нищо не бѣ свършено, догдѣ-то ся и тоя обкопъ непривзѣ; Милошъ того ради нечака нито единъ часъ, нъ събра челоуѣцы-тѣ си и приготи ся и за него. Отъ село Рѣтаръ тръгна Милошъ съ главно-то си войнство къмъ Пожаревецъ, почти на съвсѣмъ противна-тѣ странѣ на земя-та, гдѣ-то бѣхъ ся неприятели-тѣ смѣстили въ защитение отъ шесть обкопы. Нъ още преди да тръгне той отдѣли една четъ войнство и предаде го